

Национална Академия за Театрално и Филмово Изкуство

„Кр. Сарафов“

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р П. Господинов

член на научно жури в конкурса за заемане на академична длъжност
ДОЦЕНТ, обявен от НАТФИЗ „Кр. Сарафов“ в ДВ бр.85 от 29.10.2019г.

Комплектът изискуеми документи, депозирани от кандидата за заемане на академичната длъжност ДОЦЕНТ, **д-р Петър Кауков**, са достатъчни като вид и обем и дават основание да бъде разгледана кандидатурата по същество.

От биографията на г-н Кауков става ясно, че е професионалист със солидно образование: бакалавър по актьорство за драматичен театър, бакалавър по режисура за драматичен театър, магистър по режисура за драматичен театър, доктор по театрознание и театрално изкуство; има богат професионален, административен и педагогически опит. Играл е като актьор в различни театри, самият той има над 25 постановки в страната и чужбина, бил е зам. директор на едни от водещите репертоарни театри, бил е координатор на международни програми, а към настоящия момент е директор на Театър НАТФИЗ. Постановките, на които е режисьор, са оценявани с престижни национални награди в различни категории. Има богат списък с публикации и доклади в престижни наши и международни издания и форуми. Хабилизационният труд на д-р Кауков е на тема „Комедиите на Шекспир – въпроси на сценичната интерпретация“ от който като следствие е и излязлата наскоро книга „Комедиите на Шекспир между Ерос и Танатос“ (София, 2019)

Трудовете, които д-р Кауков представя за участие в настоящия конкурс са: преводи на пиесите на Денис Кели „Любов и пари“ и „ДНК“, реализираните от самия него постановки на двете пиеси и теоретичната разработка „Денис Кели и престъпното ежедневие“.

По обясними причини няма да се спирам на преводите, не разполагам с оригиналите, а и не се чувствам достатъчно компетентен по отношение на езика. Ще се огранича само да кажа, че прочитайки превода на двете пиеси

и гледайки реализираните постановки, текста звучи хомогенно, автентично и действено.

По отношение на постановките. „Любов и пари“ е реализирана през 2011 г. в Младежки Театър „Н. Бинев“. Веднага прави впечатление режисьорския метод на П. Кауков. Ненатрапчивост откъм външни ефекти, респект към текста, и доверие в актьорите, съчетано с плътна разработка на мотивации и характеристики. Считам последното за най-голямото постижение на постановката. Не случайно двама от изпълнителите получават през 2012 г. национални награди за изпълнението си. През една деликатна форма, съобразена със сценичното камерно пространство, пред очите ни се разиграват драмите на персонажите, по неочакван и убедителен начин. По думите на режисьора „Любовта сякаш е изчезнала от света и най-елементарното хуманно отношение към другите хора е загубило опорната си точка...“. На място са и допълващите художествения сценичен образ елементи: сценография, музика, осветление, костюми.

Спектакълът „ДНК“ е реализиран през 2019 г. в театър Вировитица и Академията за изкуство и култура в Осиек, Хърватия. Самия избор на материал говори за адекватния педагогически усет на д-р Кауков. Имайки предвид, че ще работи със студенти, той избира текст, в който възрастта на персонажите, темите и речевите характеристики ще са близки до чувствителността на младите актьори, без да се налагат естетически компромиси. Както и в предишната постановка, Кауков концентрира вниманието на зрителя върху актьорските изпълнения и пластове на текста. Сценичния образ разчита на минимален декор (две пейки) и игра с осветлението. Което дава възможност да се съсредоточим върху действието и възможностите и развитието на младите актьори.

Намирам, че българската сцена дължи много на П. Кауков за откриването и въвеждането в сценичен живот на един от най-актуалните и награждавани британски автори. Рядкост са режисьорите, които полагат усилия да издирват нови текстове и автори и да ги представят адекватно и с нужния респект пред българската аудитория.

Съвсем в унисон с реализираните спектакли е и теоретичната разработка върху творчеството на британеца и проблемите, разглеждани в двете пиеси. Кауков демонстрира не само добро познаване на автора и неговите теми, но и на културния и социален контекст, който те обговарят. „...героите му (на Д. Кели, бел. моя) са най-обикновени – като нас или като нашите роднини, познати, колеги, съседи. Именно по този начин Кели отправя и голямо предупреждение към съвременния зрител – че Злото се крие навсякъде

около нас и с малки, почти незабележими стъпки се прокрадва към власт над целия свят. И нашата отговорност е да внимаваме, да го откриваме и да му се противопоставяме, за да не станем жертва на „ефекта на жабата“ – постепенно и неусетно да се сварим в собствената си заблуда за комфорт. Малките неразбирателства, дребните компромиси и лековатата незаинтересованост са най-големите ни врагове и те не са външни. Те живеят у нас и с нас и са неизменна част от човешката ни природа.“ Трудно е да не се съгласиш с подобно заключение.

Представените от д-р Кауков трудове имат художествен и научно-приложен характер и формулираните от него приноси към тях, намирам за напълно валидни.

В заключение на своето становище ще си позволя да добавя следното. Познавам отблизо личностното и професионално развитие на д-р Кауков. Още от първите ни неуверени стъпки на сцената на пловдивския младежки театър. Радвам се, че той с годините задълбочи и разви това, което правеше впечатление още тогава: аналитичен ум, съчетан с необуздана любознателност; организираност, в която мисълта за човека отсреща винаги е била на първо място и преди всичко любов към театъра и културата въобще. Намирам за ценно присъствието му в българската театралната педагогика и в частност в Театралната Академия.

Убедено и по съвест гласувам с „ДА“.

17.03.2020 г.

Гр. София

доц. д-р П. Господинов